



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **B. T. T.**, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Policie ČR, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2010, č. j. CPR-10792-2/ČJ-2009-9CPR-V227,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 3. 2010, č. j. CPR-10792-2/ČJ-2009-9CPR-V227 se r u š í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 6.800,- Kč, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie České Budějovice, Inspektorátu cizinecké policie Jindřichův Hradec ze dne 27.5.2009, č.j. CPCB-8574-55/ČJ-2008-63KP, jímž bylo v souladu s ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo žalobci správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena na 15 dnů ode dne nabytí právní moci

rozhodnutí. Podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalovaný v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a následně se vyjádřil k námitkám žalobce. Konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ust. § 50 zákona č. 500/2004 Sb., tedy zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž byla podle žalovaného účastníku řízení poskytnuta ve smyslu ust. § 4 a § 6 odst. 2 téhož zákona potřebná součinnost, když mu byla ve smyslu ust. § 36 odst. 1, 2, 3 tohoto zákona dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nalézacím správním orgánem byl podle žalovaného skutkový stav spolehlivě zjištěn, doložen a náležitě popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítal, že za dané skutkové situace nebylo možné aplikovat ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. K otázce spojení doby vykonatelnosti rozhodnutí a doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 65/2008-69. Uvedl, že zákon nikde in facie neuvádí, že doba vykonatelnosti rozhodnutí je shodná s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto důležité dokumenty, podklady a to oznámení o zahájení správního řízení ze dne 29.10.2008, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 29.10.2008 a ze dne 2.3.2009, rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 29.10.2008 č.j. CPCB-8574-12/ČJ-2008-63KP, žádost o vyjádření živnostenského úřadu k vykonávané práci ze dne 29.10.2008, odvolání ze dne 3.11.2008, rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27.1.2009 č.j. CPR-16904/ČJ-2008-9CPR-V255, závazné stanovisko k možnosti vycestování ze dne 27.3.2009, rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie České Budějovice, Inspektorátu cizinecké policie Jindřichův Hradec ze dne 27.5.2009, č.j. CPCB-8574-55/ČJ-2008-63KP, odvolání ze dne 3.6.2009 včetně jeho doplnění ze dne 22.6.2009 a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 3.3.2010 č.j. CPR-10792-2/ČJ-2009-9CPR-V227.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil věc takto:

V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Správní orgán ve výroku vyslovil, že doba, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 1 rok a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Tím, zda lze takovýto výrok učinit, se zabýval Nejvyšší správní soud, který rozhodl v rozšířeném senátu usnesením ze dne 30.7.2013 č.j. 9 As 131/2011-63 tak, že: „Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12.

2011, byl správní orgán oprávněn stanovit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, i tak, že se tato doba počítá ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným, a byl oprávněn stanovit celkovou délku této doby. Nebyl však oprávněn tuto dobu rozdělovat do více časových úseků např. tím, že by stanovil, že je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a tedy předpokládal, že již započatá doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nebude běžet v období, kdy dojde v jejím průběhu k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.“ V odůvodnění pak rozšířený senát mimo jiné uvedl, že „... § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, neumožňoval správnímu orgánu, aby k tíži vyhošťovaného cizince stanovil dobu zákazu jeho vstupu na území tak, že ji zcela ztotožní s dobou, resp. s jednotlivými časovými úseky, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Takové stanovení doby zákazu vstupu totiž předpokládá, že může dojít k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění až v průběhu této doby, a to např. tím, že vyhošťovaný cizinec požádá až po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Tím by se ovšem jednotná doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, rozdělila do více samostatných časových úseků přerušovaných právě těmi obdobími, po něž by rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo z různých důvodů vykonatelné.

Byť by se jevílo i takové stanovení doby zákazu vstupu na území v souladu s účelem daného institutu, je třeba trvat na tom, že pro takový postup právní úprava účinná od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 správní orgán nezmocňovala. Jak konstatoval již devátý senát v předkládacím usnesení, princip uplatňování veřejné moci jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), uvedený postup v daném období vylučoval, neboť tato praxe neměla oporu v zákoně.

Až znění § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, účinné od 1. 1. 2012, přineslo změnu, o kterou správní orgán nad rámec svých pravomocí předmětným výrokem svého rozhodnutí usiloval. Podle tohoto nyní účinného ustanovení se totiž doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, nezapočítává do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR. Tento účinek tedy nastává podle současné právní úpravy ze zákona, aniž by tak musel správní orgán výrokem svého rozhodnutí o správním vyhoštění výslovně stanovit.“

Pokud jde o námitku, že za dané situace nebylo možné aplikovat ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., tuto námitku soud neshledal důvodnou, když v rámci správního řízení bylo prokázáno, že žalobce na území České republiky provozoval výdělečnou činnost bez potřebného povolení úřadu práce. Tuto skutečnost pak potvrdil i sám žalobce v protokole o vyjádření účastníka správního řízení.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení žalobce advokátem ve výši 4.800,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) dle § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a

2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady řízení tedy činí celkem 6.800,- Kč, jak je ve druhém výroku rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová